

ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ДЕПАРТАМЕНТ ОСВІТИ І НАУКИ
**ПОЛТАВСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ЕКОЛОГО-НАТУРАЛІСТИЧНИЙ
ЦЕНТР УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ**

пров. Госпітальний, 10, м. Полтава, 36003, тел./факс (0532)54-55-25
E-mail: ekocentrpoltava@ukr.net Код ЄДРПОУ 23280344

01.06.2020 № 252/01-07

На № _____ від _____

Начальнику відділу освіти,
молоді та спорту
Карлівської райдержадміністрації
Слепцовій Л.М.

Повідомляємо Вам, що відповідно до наказу Національного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді Міністерства освіти і науки України від 28.05.2020 № 40 „Про підсумки III Всеукраїнського конкурсу творчих робіт школярів „Гуманне ставлення до тварин” у 2020 році визнано переможцями та нагороджено грамотами Національного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді Міністерства освіти і науки України та Благодійної організації „Благодійний фонд „Щаслива лапа”:

- Карпенка Владислава, учня Голобородьківського навчально-виховного комплексу „Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів – дошкільний навчальний заклад” за зайняте І місце у конкурсі;

- Нижник Ярославу, вихованку Карлівської районної станції юних натуралістів за зайняте ІІ місце у конкурсі.

Подяки Національного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді Міністерства освіти і науки України та Благодійної організації „Благодійний фонд „Щаслива лапа” надані Марченко Валентині Іванівні, учительці української мови та літератури Голобородьківського навчально-виховного комплексу „Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів – дошкільний навчальний заклад” та Таран Вікторії Олександрівні, керівниці гуртка „Мій рідний край, моя земля” Карлівської районної станції юних натуралістів.

Просимо Вас довести дану інформацію до відома адміністрацій вищевказаних закладів освіти.

Дякуємо за співпрацю та організацію участі учнів у конкурсі.

В.о. директора

(підписано)

Л. СУСАХІНА

Людмила Брижак (0532) 54-55-25

Погризені капці

(автор: Ельвіна Москалик, менеджер проекту «Біоетика» БО «БФ» «Щаслива лапа»)

Незважаючи на зручність свого лежачка, цього вечора Басік довго не міг заснути. Він намагався пригадати слова свого господаря Назара. «Як же він сказав: «безкоштовний», «безгрошовий»? Ну як, ну як же він сказав, і що це значить?», – постійно подумки перепитував себе пес. А почалось все сьогоднішнього, далеко не найкращого, ранку, коли прокинувшись, господар помітив, що Басік знову погриз його капці.

Справа в тому, що Басік лише місяць жив у новій родині із Назаром, Ольгою та їх чарівним сином Остапом. Незважаючи на такий короткий період часу, пес вже встиг зіпсувати дві пари капців свого дорослого господаря. «І чому мені говорять, що цього не можна робити? Невже через таку дрібницю вони вирішать повернути мене до притулку, – думав чотирилапий. – І це після стількох чудових ранкових та вечірніх прогулянок, теплих обіймів та веселих вихідних».

Неприємності продовжились під час прогулянки на вигульному майданчику. Поки Басік грався зі своїм маленьким господарем Остапом, до його батька підійшов чоловік. Він почав вихвалити Басіка та задавати дивні питання: «Який у вас швидкий та розумний пес. Давно він у вас? Знаєте, у мене є дочка Вероніка, і ваш пес їй дуже сподобався. Готовий заплатити вам, якщо ви....». Подальшу розмову Басік чув лише уривками, адже Остап побіг до свого однокласника та його собачки по кличці Фоксі. Поводок, прикріплений до нашийника Басіка, потягнув його за маленьким другом. Ось що зміг розчути Басік за гавканням собак та розмовами інших господарів: «І платити не потрібно, а можна просто... Погризені капці... До притулку... Завтра зранку...», – говорив Назар. А ще було якесь невідоме слово, яке Басік ніяк не міг пригадати: «безкоштовний» чи «безгрошовий».

Вдома пес дуже боявся почути, що його можуть віддати в чужу родину, а може й гірше – до притулку. Тому Басік, навіть не подивившись на третю, і останню, пару капців Назара, пішов до свого лежачка. Маленький Остап побачив сум в очах у хвостатого друга, присів біля нього, обійняв та погладив шерстку.

Басік весь вечір згадував вранішню прогулянку: і підозрілого незнайомого чоловіка, і розмову зі своєю знайомою Фоксі. «Цікаво, Фоксі стверджувала, що знайти нову родину їй допомогла чарівна мисочка в блакитний горошок. А в мене такої немає, і не було. Дивно... А ще вона стверджує, що не гризе капці своїх господарів. Невже вона не так сильно їх любить? Ось я щодня намагаюсь показати своєму господарю, як багато він для мене значить».

Пізно ввечері Остапа покликали батько з матір'ю. Спочатку Басік не хотів йти з хлопцем, щоб не почути гіркої правди. Та трохи подумавши, чотирилапий вирішив, що краще дізнатись все зараз, ніж чекати у невідомості до ранку. Ось що почув хвостатий у кімнаті батьків Остапа.

Батько звернувся до сина: «Хлопчику мій, потрібно серйозно поговорити. Ти присаджуйся на диванчик. Бо розмова піде про твого улюбленця, про його виховання та навчання.»

В моїй голові розпочався якийсь шторм, я так боявся почути щось погане і, прищуривши вуха, чекав для себе вироку. Було дуже важко вслухатися в їхню розмову, адже думки роїлися в моїй голові. Почув таке: «Ти розумієш, що так далі не може вже бути, з цим щось потрібно робити!...» І знову у мене щось зашуміло в вухах, засвистіло. Я зрозумів, що треба себе опанувати, бо так нічого не зможу зрозуміти. Далі тривала розмова: «Ми з мамою вирішили записати Басіка до тренера, що навчає собак. Хоча він і не породиста собака, але правила поведінки повинен зрозуміти та знати, щоб я вранці не знаходив мої погризені капці.» Від почутого у мене був шок. Я гадав, що мене хочуть віддати до притулку, а виявилось, мене будуть навчати. Радості не було меж. Я підскочив до господаря і почав до нього стрибати, лащитися, облизувати язиком. По їхніх здивованих обличчях було видно, що вони не розуміють, що зі мною відбувається. І знову згадали про капці. Та що ж це за напасть така з цими капцями, може до них краще не підходити взагалі, може свою любов до них виражати якимось по іншому? Я зрозумів, що треба старатися вести себе так, як розповідала Фоксі. Але тут я згадав про ті незрозумілі слова «безкоштовний» чи «безгрошовий», що «і платити не потрібно, а можна просто», про що тоді йшлося? Адже зараз жодного слова про це не було.

Розмова в сім'ї закінчилася і ми з Остапом та Назаром пішли на майданчик гуляти. Там я помітив знову того чоловіка, що розмовляв із Назаром минулого разу. У мене закалатало в грудях. «Що ж буде далі?... Невже розмова знову буде і я почую те страшне слово «До притулку.» Я хотів почути їхню бесіду, але нічого не виходило, бо ми разом із Остапом, його однокласником і Фоксі бігли парком наввипередки. Пробігаючи повз дорослих, нас окликнули. Зупинившись, почали слухати їхню розмову і все в моїй голові почало ставати на свої місця: «Завтра, зранку, поїдемо до притулку, щоб допомогти вибрати дівчинці Вероніці улюбленця». Назар сказав: «Платити нічого не потрібно, а можна просто взяти собі собачку.» Та пожартував, що зранку будуть у них також погризені капці. Всі подивилися на мене і засміялися.

А вранці ми дійсно всі разом поїхали до притулку. Там вже була родина Вероніки, яка вибирала собі песика. Ми підійшли до неї і разом ходили по притулку. Їй сподобалася маленька пухнаста собачка. Вероніка сказала, що назве її Ніка. Всі зраділи такому вибору. Забравши собаку всі вирушили по домівках. На майданчику тепер наші зустрічі були кожного дня: я, Фоксі та Ніка. Родини наших господарів також спілкувалися та цікавилися життям та нашими пригодами.

А господар Назар всім розповідав про притулок і про знедолених собак у ньому.